

ZARZĄDZENIE**MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH**

z dnia 14 stycznia 1949 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziemi Odzyskanych oraz Przemysłu i Handlu o obowiązkach i sposobie zgłaszania i dostarczania zwłok zwierzęcych do zakładów utylizacyjnych.

Na podstawie art. 17 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673), w brzmieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwłoki zwierząt jednokopytowych (konie, osły, muły, osły-muły) i bydła rogatego, a także świń o wadze powyżej 30 kg. w powiatach wymienionych w § 2 niniejszego zarządzenia, należy zgłaszać bądź dostarczać do terytorialnie właściwych zakładów utylizacyjnych (przetwórnictwo zwłok zwierzęcych) w sposób określony w następujących §§ niniejszego zarządzenia.

Rakarnie, nie posiadające własnego zakładu utylizacyjnego, są obowiązane oddawać do terytorialnie właściwego zakładu utylizacyjnego wszystkie zwłoki zwierzęce, znajdujące się w rakarni.

Za zwłoki zwierzęce w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się zwierzęta padłe lub zabite nie w celu spożycia.

§ 2. Terytorialnie właściwymi zakładami utylizacyjnymi są:

1. W województwie łódzkim:

a) Zakład Utylizacyjny w Zielescu, pow. kutnowskiego
— dla powiatów: kutnowskiego woj. łódzkiego

gostynińskiego woj. warszawskiego i wrocławskiego oraz m. Włocławka woj. pomorskiego,

- b) Zakład Utylizacyjny w Piotrkowie — dla powiatu piotrkowskiego i m. Piotrkowa;
c) Zakład Utylizacyjny w Rudzie-Bugaj k. Aleksandrowa pow. łódzkiego — dla powiatów: łódzkiego, łaskiego i brzezińskiego oraz dla m. Łodzi.

2. W województwie pomorskim:

Zakład Utylizacyjny w Bydgoszczy — dla powiatu bydgoskiego i m. Bydgoszczy.

3. W województwie poznańskim:

- a) Zakład Utylizacyjny w Tarnowie Starym pow. kościańskiego — dla powiatów: kościańskiego i śremskiego oraz gminy Granowo pow. nowotomyskiego,
b) Zakład Utylizacyjny w Golinie pow. konińskiego — dla powiatów: konińskiego, kolskiego i tureckiego.

4. W województwie śląskim:

- a) Zakład Utylizacyjny w Tarnowskich Górach — dla powiatów: lublinieckiego, tarnogórskiego i zawierciańskiego, oraz m. Zawiercia;
b) Zakład Utylizacyjny w Bycynie pow. gliwickiego — dla powiatów: gliwickiego i rybnickiego oraz miast Gliwice i Zabrze;
c) Zakład Utylizacyjny w Grobnikach pow. głubczyckiego — dla powiatów: głubczyckiego, kozielskiego i raciborskiego oraz m. Raciborza;
d) Zakład Utylizacyjny w Dąbrowie Małej pow. katowickiego — dla powiatów: będzińskiego, bytomskiego, kałowskiego i pszczyńskiego oraz miast Katowice, Bytom, Chorzów i Będzina;
e) Zakład Utylizacyjny w Węgrach pow. opolskiego — dla powiatów: gródkowskiego, kluczborskiego, niemodlińskiego, nyskiego, oleśnińskiego, opolskiego, prudnickiego i strzeleckiego, oraz miast Nysy i Opola.

5. W województwie warszawskim:

Zakład Utylizacyjny w Dziadowie — dla powiatu dziądowskiego.

6. W województwie wrocławskim:

- a) Zakład Utylizacyjny w Oleśnicy — dla powiatów: oleśnickiego, sycowskiego i namysłowskiego;
b) Zakład Utylizacyjny w Zaganiu — dla powiatów: żarskiego, szprotawskiego, koźuchowskiego i bolesławieckiego.

§ 3. Na terenach, na których istnieje rakarnia, powiatowa władza administracji ogólnej, na podstawie porozumienia się właściciela zakładu utylizacyjnego z właścicielem rakarni, może odnośną rakarnię wyznaczyć jako punkt zbiorczy dla zwłok z tym, że zbieranie wszystkich zwłok w rakarni odbywać się będzie na rachunek zakładu utylizacyjnego.

Na wniosek właściciela zakładu utylizacyjnego wojewódzka władza administracji ogólnej może wyznaczyć także inne punkty zbiorcze, jeżeli ich urządzenie i obsługa dają dostateczną rękojmię, że nie nastąpi rozwleczenie zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 4. W przypadku padnięcia lub zabicia nie w celu spójcia zwierząt, których zwłoki podlegają obowiązkowi dostarczenia do zakładów utylizacyjnych na terenach powiatów wymienionych w § 2, właściciele lub posiadacze zwierząt są obowiązani:

- a) zabezpieczyć zwłoki zwierzęcia przed rozwleczeniem i uszkodzeniem,
b) powiadomić niezwłocznie, a najpóźniej do 12 godzin, ustnie lub pisemnie przez posłańca lub telefonicznie albo telegraficznie Zarząd Gminny, albo właściciela Zakładu Utylizacyjnego, albo kierownika rakarni lub dozorcę punktu zbiorczego, podając rodzaj zwierzęcia, adres posiadacza, miejsce, na którym zwłoki się znajdują, oraz przypuszczalną przyczynę śmierci (objawy choroby).

Takie same obowiązki, oprócz podania adresu posiadacza i przypuszczalnej przyczyny śmierci, posiada użytkownik gruntu, na którym znajdują się zwłoki zwierzęce bezpańskie.

Obowiązek powiadomienia nie ciąży na właścicielu ani na posiadaczu w przypadku, gdy zabicie zwierzęcia nastąpiło na zarządzenie władzy administracji ogólnej.

§ 5. Zarządy gminne i zakłady utylizacyjne, a także kierownicy rakarni i dozorcę punktów zbiorczych są obowiązani prowadzić księgę ewidencji zwłok zwierzęcych, zawierającą następujące rubryki: L. p. data przyjęcia powiadomienia, nazwisko, imię i adres posiadacza lub właściciela zwłok, rodzaj zwierzęcia, miejsce, na którym zwłoki się znajdują, objawy choroby względnie przyczyna śmierci, data powiadomienia Zakładu Utylizacyjnego lub lekarza weterynaryjnego z wymienieniem nazwiska osoby, która przyjęła powiadomienie, uwagi.

Księga ta jest dokumentem urzędowym i winna być przesnurowana i opatrzona pieczęcią właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 6. Zarząd gminny otrzymawszy powiadomienie (§ 4 lit. b), po wpisaniu do księgi ewidencji zwłok zwierzęcych, we wszystkich przypadkach, gdy przyczyna śmierci jest latwa do ustalenia: nie zachodzi zaraźliwa choroba ani jej podejrzenie, w ten natychmiast telefonicznie lub telegraficznie zawiadom o właściwy zakład utylizacyjny, podając potrzebne informacje (rodzaj zwierzęcia, adres posiadacza, miejsce, na którym zwłoki się znajdują).

W przypadku zaś, gdy zachodzi zaraźliwa choroba zwierzęca podlegająca obowiązkowi zgłaszania lub jej podejrzenie, zarząd gminny winien natychmiast telefonicznie lub telegraficznie powiadomić powiatowego lekarza weterynaryjnego lub właściwego rejonowego lekarza weterynaryjnego, powołanego do zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Powiatowa władza administracji ogólnej poda do wiadomości zarząd gminnym nazwiska i adresy właściwych rejonowych lekarzy weterynaryjnych.

§ 7. Zawiadomienie powiatowego lub rejonowego lekarza weterynaryjnego nie jest potrzebne, jeżeli w odnośnym zakładzie utylizacyjnym wszystkie zwłoki zwierzęce są poddawane sekcji przez lekarza weterynaryjnego, upoważnionego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

W tym przypadku lekarz weterynaryjny jest obowiązany, po stwierdzeniu zaraźliwej choroby zwierzęcej podlegającej obowiązkowi zgłoszenia lub podejrzenia o nią, sporządzić urzędowy protokół sekcji i przesłać go właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

§ 8. Powiatowy względnie rejonowy lekarz weterynaryjny, powiadomiony przez Zarząd gminny, po rozważeniu przypadku i ewentualnym wykonaniu na miejscu czynności urzędowych, wymaganych przepisami, którym dany przypadek podlega, jeżeli według przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych nieszkodliwe usunąć zwłok nie musi być dokonane na miejscu, winien natychmiast telefonicznie, telegraficznie lub przez posłańca powiadomić właściwy zakład utylizacyjny, zlecając przewiezienie zwłok do zakładu.

Jeżeli według przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych nie zachodzi konieczność przeprowadzenia sekcji zwłok na miejscu, sekcja winna być dokonana w zakładzie utylizacyjnym.

§ 9. Przewiezienie zwłok do zakładu utylizacyjnego lub do rakarni, będącej punktem zbiorczym, lub do innego punktu zbiorczego winno odbywać się środkami przewozowymi zakładu utylizacyjnego względnie rakarni, albo punktu zbiorczego. W przypadkach, gdy nie zachodzi zaraźliwa choroba, ani jej podejrzenie, właściciel względnie posiadacz może dostarczyć zwłoki własnym środkiem przewozowym za wygaśnięciem przez zakład utylizacyjny w wysokości określonej w myśl § 13 niniejszego zarządzenia.

§ 10. Zakład utylizacyjny, otrzymawszy powiadomienie, jest obowiązany uprzątnąć najpóźniej do 24 godzin w okresie od 1 kwietnia do 1 października, a poza tym okresem — do 48 godzin.

Posiadacz jest obowiązany udzielić pracownikom zakładu utylizacyjnego pomocy w robocznym przy ładowaniu zwłok, a także, gdy zwłoki znajdują się na miejscu niedostępnym dla środka lokomocji zakładu utylizacyjnego, dostarczyć zwłoki do najbliższego miejsca drogi, do której środek lokomocji zakładu utylizacyjnego może dojechać. W razie, gdy posiadacz nie może tego uczynić z braku własnego środka lokomocji lub sily pośagowej, obowiązek ten ciąży na gminie.

Jeżeli zakład utylizacyjny odebrał zwłoki na skutek bezpośredniego zgłoszenia przez posiadacza (a nie przez zarząd gminny lub lekarza weterynaryjnego), to jest obowiązany przed przystąpieniem do rozbiórki zwłok zawiadomić powiatowego lub innego, wyznaczonego przez władzę administracji ogólnej, lekarza weterynaryjnego, podając przypuszczalną przyczynę śmierci i udzielając innych informacji żądanych przez lekarza weterynaryjnego.

§ 11. Jeżeli uprzątnięcie zwłok nie nastąpiło w terminach wyznaczonych w § 10, zwłoki winny być nieszkodliwie usunięte przez zagrzebanie w ziemi stosownie do obowiązujących przepisów.

§ 12. Odbiór zwłok zwierzęcych lub ich części przez zakład utylizacyjny lub upoważnionego lekarza, względnie dozorcę punktu zbiorczego winien być potwierdzony przez wydanie oddawcy zwłok zwierzęcych pokwitowania odbioru na blankiecie właściwego zakładu utylizacyjnego. Pokwitowanie to stanowi dowód wobec właściwych władz oraz daje posiadaczowi uprawnienie:

- a) do otrzymania od zakładu utylizacyjnego wynagrodzenia za zwłoki zwierzęce, względnie także za ich dostarczenie;
b) do kupna mączki mięsno-kostnej na karmę dla zwierząt gospodarskich po cenie ulgowej, stosowanej przez odnośny zakład utylizacyjny.

§ 13. Za oddanie zwłok zwierzęcych wraz ze skórą zakłady utylizacyjne obowiązane są płacić właścicielom (posiadaczom) zwłok zwierzęcych następujące wynagrodzenie, o ile

zwierzę na zarządzenie władz administracyjnych nie musi być zniszczone wraz ze skórą:

1. Za zwierzę jednokopytowe ponad 2½ lat — pół ceny rynkowej skóry końskiej o długości 2,2 metra,
2. za krowę i jałowicę ponad 2 lata — pół ceny rynkowej skóry o wadze 20 kg,
3. za buhaję woły ponad 2 lata — pół ceny rynkowej skóry o wadze 30 kg,
4. za zwierzę jednokopytowe od ½ do 2½ roku — połowę ceny podanej w pozycji 1.
5. za młodociane bydło rogate od 3 miesięcy do 2 lat — jedną-trzecią ceny rynkowej skóry o wadze 10 kg.
6. za świnie:
 - a) o wadze do 50 kg. — po 10 zł za 1 kg. wagi,
 - b) o wadze ponad 50 kg. — po 15 zł. za 1 kg. wagi,
7. za owce kozy — jedną-trzecią ceny rynkowej skóry.

Przez ceny rynkowe skór rozumieć należy ceny za skóry II klasy płacone przez Centralę Skór Surowych.

Do wypłacania całkowitego wynagrodzenia podanego wyżej zakłady utylizacyjne są obowiązane tylko wtedy, gdy skóra na zwłokach jest niezbyt silnie uszkodzona. Za skóry silnie uszkodzone zakłady utylizacyjne płać odpowiednio niższe wynagrodzenie. Wypłata wspomnianego wynagrodzenia winna być uskuteczniiona równocześnie z odbiorem zwłok danego zwierzęcia.

Wynagrodzenie powyższe może nie być uiszczone przy odbiorze zwłok zwierzęcych w wypadkach, gdy zaistniało podejrzenie o chorobę zaraźliwą, przy której w myśl obowiązujących przepisów wymagane jest zniszczenie skóry. Jeżeli jednak podejrzenie to zostanie urzędowo uchylone, natenczas zakłady utylizacyjne są obowiązane do wypłacenia oznaczonego wyżej wynagrodzenia w ciągu dwóch tygodni, licząc od dnia odbioru zwłok danego zwierzęcia.

Oprócz powyższego zakłady utylizacyjne będą wypłacać właścicielom (posiadaczom) za dowieszenie (transport) własnymi środkami przewozowymi zwłok zwierzęcych do zakładu lub rakarni, lub punktu zbiorczego wynagrodzenie według stawek za podwoły, ustalonych przez właściwe władze samorządowe.

Zakłady utylizacyjne obowiązane są również zwracać rzeczywiste koszty poniesionych opłat telefonicznych, telegraficznych i za posłańca za przedstawienie em pokwitowania, choćby zwłoki nie zostały odebrane (§ 11).

§ 14 Winnych nie stosowania się do przepisów niniejszego zarządzenia należy pociągać do odpowiedzialności karnej na podstawie art. 98 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych w brzmieniu ustawy z dnia 16. IV. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245) oraz dekretu z dnia 26. IV. 1948 r. o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 161)

§ 15. Powiatowe władze administracji ogólnej w powiatach wymienionych w § 2 podadzą zarządzenie niniejsze, jak również wydane na jego podstawie zarządzenia (§§ 3 i 6), do wiadomości publicznej na terenie swych powiatów sposobem tam przyjętym.

§ 16 Zarządzenie niniejsze obowiązuje na terenie poszczególnych powiatów z dniem podania go do wiadomości stosownie do § 15.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8. IV. 1947 r. o obowiązkach i sposobie dostarczania zwłok zwierzęcych do Zakładu Utylizacyjnego w Zieloncu pow. kutnowskiego (Dz. Urz. M. n. Roln. i R. R. Nr 6, poz. 57).

MINISTER ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Jan Dąb-Kociol

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

w/z Władysław Wojski

Podsekretarz Stanu

MINISTER ZIEM ODZYSKANYCH

w/z Józef Dubiel

Podsekretarz Stanu

MINISTER PRZEMYSŁU I HANDLU

w/z B. Rumiński

Podsekretarz Stanu

„Gryf” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Szczecinie.

§ 2. Zarządcą państwowym powyższego przedsiębiorstwa mianuje Obywatela Witolda BUBLEWSKIEGO.

§ 3. Zarządca państwowy reprezentuje spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w zakresie przewidzianym w art. 199 § 1 i § 2 kodeksu handlowego.

Zadaniem zarządcy państwowego jest uzdrowienie finansów i reorganizacja przedsiębiorstwa oraz przygotowanie jego przejęcia na własność Państwa w terminie do dnia 31 grudnia 1948 roku

§ 4. Ustanowienie przymusowego zarządu państwowego, osoba zarządcy oraz zakres i sposób reprezentowania przez niego spółki podlegają ujawnieniu w rejestrze handlowym spółki.

MINISTER ŻEGLUGI

A. Rapacki